

המיפלצות שלי

נער הייתי גם זקנתי, ולא ראיתי צדיק זב, כתוב שם באיזה מקום. והכחנה, י מודיעה לכן, היא לא ספק לבני ייק, לא שהוא צדיק כליכך — אבל זה הוא לא יהיה אף פעם נעזב, זה בטוח. שהארטיסט הזה יודע תמיד לדאוג

הוא עשה משהו, מה זה חשוב מהו אז אחרי שהוא מסר את זה למורה, המורה ספר אם יש שם באמת 500 פעם, והוא יודע את זה על השולחן שלו. אז בהפסקה, כשי הוא יצא מהכיתה, הוא לא לקח את זה איתו, אז אני לקחתי את זה.

לא אפריע, לא אפריע - לא אפריע?

„ובשביל מה אתה צריך את זה? מה זאת אומרת בשביל מהו שיהיה לי מוכן כבר, במיקרה שגם אני אקבל מחר כזה עונש.“

צמו — משהו לא ייאמן, אני מכניסה ערב אחד לילקוט איזה מחברת שהוא בחיוב — ופיתאום אני רואה בתוכו יימה של דפיס, הדפיס היו סתם דפיס — לי אני כבר יש לי חוש, הם ניראו לי טונים, משום מה, בלי להסס הרבה אני ציאה אותם החוצה — ומה אני מגלה? נולם, מלמעלה עד למטה, חוזר שוב ושוב ודפס: אני לא אפריע יותר בכיתה, אני אפריע יותר בכיתה.

הבנתי מייד שהארטיסט שלי כבר קיבל זה מהמורה בתור עונש. נהיה לי ירוק יניים. אחרי העסק ההוא שתפסו אותו הוא זרק פצצת-מים על סגנית-המנהל, א נשבע לי שמעכשיו הוא יתנהג כבר ון בן-אדם — לפחות עד סוף השנה.

★

מיהרתי לאמבטיה, שם עמד הגבר לפני אי וסילטל בבולוריהו, כהרגלו מדי בוקר. „מה זה?“ ניפנפתי מול אפרו בזעם. „אמא, שוב חיסטת בילקוט הפרטי שלי?“ „חיסטתי, מחטטת, ואחטט, כל זמן שאמי דברים כאלה אצלך, עינתי.“ „שוב פעם רעתי?“ „הפרעתי-שמפרעתי, אולי תרדי וניזו זה בכלל לא שלי, זה של דודיסון.“ „אז מה זה עושה אצלך?“ חקרתי. „אמת, תוב היה — ספק של אריק, ספק לא.“ „זה דודיסון קיבל עונש לכתוב אני לא אפריע בכיתה 500 פעם, בגלל ש — טוב,

ניצב

מורה-תיכון מגיב:

רק המורה מופרע?

זרם המכתבים, ששטף את המערכת בעיקבות הכתבה „האם המורה שני ילדך מופרעת?“ (העולם הזה" 1652), הוכיח שהנישא פגע בנקודה רגישה. עשרות אימהות, מורות ומורים, הביעו את דעתם: לעיתים לחיוב, לעיתים לשלילה — אך תמיד בשצף-קצף, מכל הלב. להלן תגובתו של יוסף לוינגר מקריית-מוצקין, מורה-תיכון ותיק.

כתבתכם, האם המורה של ילדך מופרעת? לוקה, דומני, במשוא-פנים. זה עשרים שנה הנני חרוש בקרקע ה-טרשת של החינוך בארץ. היכרתי, על גבי ועורי, תריסר מוסדות, מאות חברים ואל-פי בנינוער — וטרם פגשתי ולו גם מורה אחד אשר היכה תלמידים, או התייחס אליהם בזדון ממש. ייתכן וסתם יתמזל מזלי, כנגד זה ניגרע ממוזלי בכך שטרם פגשתי מורה אחד אשר לא הותקף גם באורח גופני — במידה ובצורה זו או אחרת על-ידי תלמידים או קרוביהם. כמוכן, מרבית המורים מתניישים להוריות כי משך שנות שירותם קיבלו גם קיב-לו גירים, נתזו ושפכי מים דלוחים, גרגי רים, אבנים, דחיפות, בעיטות, מסמרים, עפיפונים או מלפפונים, כדורי גומי וכדומה. תוך התנצלות לגלגנית — וגם בלעזיה.

★

זכורני כיצד באחד המוסדות — מסיג הסגורים אומנם — הוזהרתי על-ידי המנהל כי עלי להתרחק, בשעת ההרצאה, מהחלון הפתוח, כי לאחד החניכים תחביב חמור: הוא נוהג, מבחוף, להנחית מהלומות בצד-גורמלה על ראשו של האורה. „אז מה בצע בהתרחקות מהחלון?“ שאלתי. הכביר המנהל, כי צינור-הפלה מיוצב באיכוך ב-עד אמצע הכיתה. „עליך להימצא תמיד רק מחצית השניה של הכיתה.“ פסק. על שאלתי למה אין סוגרית את החלון — קיבלתי תשובה כי חבל על הזוגיות. על ראשו של המורה — לא חבל? כאן עלי להעיר, כי אלפי הניכי יעירו על

היחסים הקרובים אשר שדרו ביני לבינהם בזמן הלימודים — ואחריהם, חלקם היום חברי לעבודה. אחרים ברוך השם הרביקוני ויושבים בחלונות הגבוהים. על כולם הנני גאה. אין סינה בליבי אף ביחס לאלו אשר הספיקו בשעתו להשליך עלי דברים לא כל-כך מריחים, לצעוק בשמי מפניות השוכות בכל שעות היום והלילה, להטרדני בצילי-צולים ללא מענה בפתיחותי, או בטלפון, ושאר מעשי קונדס.

אך צרה גדולה הם אלה המתפרצים בקבור צות מאורגנות, גם בליווי הוריהם. ואם ה-מורה ירצה לעמוד בפרק, כדי למניע השגת-גבול מצד אורחים בלתי-קרואים, הוא עלול לא רק לזכות במכות הנוגות, אלא אפילו בחקירה מצד המנהל... על חקפה מצידו!!!

★

אכן, הרבה, הרבה תלוי במנהלים — והם לא תמיד לצידו של המורה. הרי כל נשכח: מרבית בתי-הספר העלי-סודיים הם בבעלות הרשויות המקומיות, והרשויות הן בבעלות העסקנים המסלגתיים, והעושים את חשבון הקולות לבחירות. וכאן, משי-קלם של הבריונים, נתוספת היריהם וידי-יהם, רב יותר ממשקלם של המורים. גם למלחמה הזו יש „צד שני של המטבע“ — וחבל שחסר לנו עורך עיתון מוכשר אשר יכתוב ספר על הצד השני הזה. וחבל גם, שהצעתכם להנהיג בדיקות פסי-כאטריות, התייחסה רק למורים, ומה עם נהגים? וחבריי-כנסת? וחבריי-ממשלה? ו-עיתונאים?

חיך מסוים האם, רות לוינבוק, היתה אומנט בת 17 כאשר צולמה בתמונה מימין, ואילו הבת זליה רק בת ארבע — אך החיך המשי פחתי האופייני ניכר יפה בשתייהן. המשפחה עלתה ארצה מגרמניה כשדליה היתה עוד קטנה.

האמא של דליה לביא

אם גם את תמהת אייפעס, בהסך תכלך בתצלומה של דליה לביא, איך היא צמחה והתפתחה להיות יפהפייה כזו פשוט יפה. ולא סתם בחורה יפה, אלא נהדרת ממש.

כי זוהי התכונה המאפיינת את השחקנית הישראלית המפורסמת ביותר בעולם: היא פשוט יפה. ולא סתם יפה, אלא נהדרת ממש. בעמודים אלה תוכלי לגלות את התשובה לשאלתך: את מחצית יופיה ירשה דליה מאמה, רות לוינבוק. כאשר את יושבת לנגד האם, בכיתה המרווח שעל שפת-הים בשביציון, את רואה לפניך אשה מקסימה, בעלת הוסעה אצילית ושיער לבן. לבי-אמרתי, לא שיבה. כי על-אף שהיא כבר סכתא, אינך יכולה לחשוב עליה כעל קשי-שה. היא פשוט יפה מדי בשביל זה. ואת החצי השני של יופיה ירשה דליה מאביה ראובן.

סיפור

אופייני

כל מעבר לכל היופי והפירסום, יש כאן בסך הכל סיפור ישראלי אופייני של נערה יהודיה שעלתה ארצה, עם הוריה ואחיותיה, מברסלאו שבגרמניה, גדלה בארץ, מצאה חבר, נישאה לו, ילדה לו שתי בנות ובן, ואיבדה אותו.

זה שאחת משתי הבנות גדלה להיות דליה לביא המפורסמת — זה באמת יפה ונעים. אבל לא העיקר, אצל רות לוינבוק.

האמא כשחקנית רות לוינבוק ניגלמת תפקיד של מעפילה ברטס יהודית.